

R o z d z i a ł 13.**Wydawanie wypisów, odpisów i wyciągów.**

Art. 53. § 1. Państwowe biuro notarialne wydaje wypis aktu stronom stawającym albo tym, dla których zastrzeżono prawo otrzymania wypisu lub ich następcom prawnym, każdej osobie tylko po jednym wypisie, chyba że w akcie postanowiono inaczej.

§ 2. Poza tym wypis aktu może być wydany za zgodą stron lub na podstawie postanowienia sądu wojewódzkiego, w którego okręgu znajduje się państwowe biuro notarialne. Sąd orzeka w tym przedmiocie w trybie postępowania niespornego po wysłuchaniu stron, biorących udział w akcie, jeżeli stawia się na wezwanie. Postanowienie sądu wojewódzkiego nie podlega zaskarżeniu.

Art. 54. § 1. Informacje pisemne i inne dokumenty wydaje się osobom, na których żądanie zostały dokonane czynności notarialne; jeżeli z istoty stosunku prawnego to wynika, wydaje się je stronie, której czynność notarialna dotyczy.

§ 2. W przypadkach prawem przewidzianych państwowe biuro notarialne przesyła sądom i innym władzom państwowym informacje pisemne i inne dokumenty.

§ 3. Wiadomości ustnych o swoich czynnościach notariusz może udzielić jedynie instytucjom i osobom, które mają prawo otrzymać odpisy dokumentów, stwierdzających te czynności.

Art. 55. W nagłówku wypisu zaznacza się, że wydawany dokument jest wypisem. Wypis powinien być dosłownym powtórzeniem oryginału, jednakże poprawek i przekreśleń znajdujących się w oryginale nie należy zamieszczać w wypisie. W końcu wypisu zaznacza się, komu i kiedy wypis wydano. Wypis podpisuje notariusz i zaopatruje pieczęcią państwowego biura notarialnego. Wypis, mający więcej niż jeden arkusz, będzie ponumerowany, zeszyty, parafowany i spojony pieczęcią.

Art. 56. § 1. Odpisy wierzytelne i wyciągi mogą być wydawane w dowolnej ilości egzemplarzy na tych samych zasadach, na jakich wydaje się wypisy.

§ 2. Przepisy art. 55 stosuje się odpowiednio do odpisów i wyciągów.

R o z d z i a ł 14.**Przechowywanie akt i prowadzenie ksiąg notarialnych.**

Art. 57. Minister Sprawiedliwości wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy o przechowywaniu akt w państwowych biurach notarialnych i składaniu

akt do archiwum oraz o księgach notarialnych, trybie ich prowadzenia tudzież o sposobie czynienia wzmianek o wydaniu wypisów, odpisów, wyciągów i innych dokumentów przez państwowe biura notarialne.

R o z d z i a ł 15.**Przepisy przejściowe i końcowe.**

Art. 58. § 1. Notariusze, wpisani na listę notariuszów w dniu wejścia w życie ustawy, stają się notariuszami w rozumieniu tej ustawy.

§ 2. Asesorzy i aplikanci notarialni, wpisani na listę w dniu wejścia w życie ustawy, mogą być mianowani na stanowiska notariuszów, jeżeli odpowiadają wymaganiom, przewidzianym w art. 11 pkt 1—4.

Art. 59. Osoby, które zajmowały stanowiska sędziowskie w Najwyższym Trybunale Administracyjnym lub pozostawały w służbie referendarskiej w Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, mogą być mianowane na stanowiska notariuszów, jeżeli odpowiadają wymaganiom, przewidzianym w art. 11 pkt 1—4.

Art. 60. W okresie do dnia 31 grudnia 1953 r. czynności zastępcy notariusza pełnić może również sędzia, wyznaczony przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 61. § 1. Znosi się izby notarialne.

§ 2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów i po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb likwidacji majątku izb notarialnych oraz funduszów zapomogowych i ubezpieczeniowych tych izb.

Art. 62. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. Prawo o notariacie,
- 2) dekret z dnia 24 stycznia 1946 r. o przenoszeniu i zwalnianiu notariuszów oraz o powierzaniu pełnienia obowiązków notariuszów sędziom i prokuratorom w okresie przejściowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 6, poz. 54, z 1947 r. Nr 65, poz. 386, z 1948 r. Nr 57, poz. 452, z 1949 r. Nr 55, poz. 436, z 1951 r. Nr 6, poz. 53).

Art. 63. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 64. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: **B. Bierut**

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**

Minister Sprawiedliwości: **w z. T. Rek**

277**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 23 czerwca 1951 r.

w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

Na podstawie art. 23 i 26 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o zmianie organizacji naczelných władz gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 7, poz. 43 i z 1950 r. Nr 44, poz. 400) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wychowanie i szkolenie zawodowe kadr niezbędnych dla gospodarki narodowej w celu wykonania zadań określonych przez narodowe plany gospodarcze należy do Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego

oraz do ministerstw i urzędów centralnych w zakresie ustalonym niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Ustala się następujące rozgraniczenie zadań w zakresie szkolenia zawodowego:

1. Do Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego należy:

- a) szkolenie kadr robotników kwalifikowanych w zasadniczych szkołach zawodowych i w szkołach

- przysposobienia zawodowego w zakresie zawodów masowych ustalonych uchwałą Prezydium Rządu,
- b) szkolenie nauczycieli zawodu, wychowawców internatów i świetlic dla szkół zawodowych, nauczycieli przedmiotów zawodowych dla zasadniczych szkół zawodowych i szkół przysposobienia zawodowego oraz doskonalenie nauczycieli szkół zawodowych,
 - c) ogólny nadzór pedagogiczny nad nauczaniem i wychowaniem w szkołach zawodowych prowadzonych przez ministerstwa i urzędy centralne,
 - d) opracowywanie zbiorczych planów szkolenia kadr i kontrola ich wykonania,
 - e) przeprowadzanie rekrutacji kandydatów do szkół zawodowych przez siebie prowadzonych i współdziałanie w rekrutacji do szkół prowadzonych przez ministerstwa i urzędy centralne oraz współdziałanie w zakresie rozdziału absolwentów,
 - f) organizowanie i prowadzenie internatów dla szkół przez siebie prowadzonych,
 - g) zatwierdzanie podręczników do użytku szkolnego,
 - h) określanie kwalifikacji nauczycieli szkół zawodowych z wyjątkiem nauczycieli przedmiotów ogólnokształcących, nauczycieli zawodu oraz personelu wychowawczego internatów, burs i świetlic,
 - i) wykonywanie nadzoru państwowego nad niepaństwowym szkolnictwem zawodowym w myśl obowiązujących przepisów,
 - j) prowadzenie propagandy szkolnictwa zawodowego.
2. Do ministerstw i urzędów centralnych należy:
- a) szkolenie techników i pracowników równorzędnych kwalifikacji w technikach zawodowych,
 - b) szkolenie kadr robotników kwalifikowanych specjalności niemasowych w zasadniczych szkołach zawodowych,
 - c) opracowanie planów szkolenia dla szkół i kursów przez siebie prowadzonych oraz kontrola wykonania tych planów,
 - d) organizowanie szkolenia kursowego i nadzór nad szkoleniem praktycznym i kursowym prowadzonym przez zakłady pracy,
 - e) opracowanie programów przedmiotów zawodowych specjalnych i nauk zawodu,
 - f) wykonywanie nadzoru pedagogicznego nad szkołami przez siebie prowadzonymi,
 - g) szkolenie i doskonalenie w porozumieniu z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego nauczycieli zawodu oraz wychowawców internatów i świetlic dla potrzeb podległych szkół,
 - h) zatwierdzanie planów szkolenia praktycznego i kursowego prowadzonego przez zakłady pracy oraz sprawowanie nadzoru nad tym szkoleniem,
 - i) przeprowadzanie rekrutacji kandydatów do szkół przez siebie prowadzonych oraz współdziałanie w zakresie rozdziału absolwentów,
 - j) organizowanie i prowadzenie internatów dla szkół przez siebie prowadzonych,
 - k) prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości dla szkół i kursów przez siebie prowadzonych.
- § 3. Do zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego w stosunku do szkolnictwa zawodowego prowadzonego przez ministerstwa i urzędy centralne należy:
- a) wydawanie instrukcji i wyjaśnień w sprawach ustrojowych, wychowawczych, metodycznych

- i organizacyjnych szkół oraz przeprowadzanie kontroli ich wykonania,
 - b) wydawanie wytycznych dla sporządzania planów szkolenia i kontrola wykonania planów szkolenia,
 - c) zatwierdzanie wniosków w sprawach otwierania, przekształcania i likwidacji szkół,
 - d) zatwierdzanie planów naukowych i programów szkół,
 - e) prowadzenie wizytacji szkół i kursów oraz wydawanie zaleceń powizytacyjnych ministerstwom i urzędowi centralnym oraz kontrola ich wykonania,
 - f) opracowywanie programów przedmiotów ogólnokształcących oraz programów dla wspólnych przedmiotów zawodowych,
 - g) opiniowanie projektów budżetów szkolnictwa zawodowego,
 - h) opiniowanie projektów planów inwestycyjnych szkolnictwa zawodowego,
 - i) prowadzenie zbiorczej ewidencji i sprawozdawczości.
- § 4. Powoływanie dyrektorów techników zawodowych należy do właściwych ministrów w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.
- § 5. Zakres działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego określony niniejszym rozporządzeniem nie dotyczy szkolnictwa Ministerstw: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Leśnictwa, Zdrowia, Sprawiedliwości, Kultury i Sztuki, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Oświaty, Szkół Wyższych i Nauki oraz Głównego Komitetu Kultury Fizycznej.

- § 6. Do zakresu działania zakładów pracy należy:
- a) prowadzenie szkolenia praktycznego i kursów zawodowych dla pracowników,
 - b) ułatwianie pracownikom szkolenia się w szkołach zawodowych i ogólnokształcących dla pracujących,
 - c) udzielanie pomocy szkołom zawodowym przydzielonym pod opiekę przez właściwego ministra lub kierownika urzędu centralnego w drodze zapewnienia odpowiednich lokali, zapewnienia współpracy pedagogicznej personelu zakładów pracy, umożliwienia wykorzystania urządzeń technicznych, jak również udzielanie pomocy w zaopatrzeniu warsztatów szkolnych itp.; właściwy minister lub kierownik urzędu centralnego przydzieli na wniosek Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego pod opiekę podległych mu zakładów pracy także szkoły prowadzone przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego,
 - d) zawieranie umów ze szkołami o szkolenie praktyczne uczniów w zakładzie pracy i o odbywanie praktyk produkcyjnych przez uczniów.

§ 7. Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego uzgadnia z Ministerstwem Oświaty programy i podręczniki przedmiotów ogólnokształcących.

§ 8. Zakres właściwości przysługujący na podstawie obowiązujących przepisów Prezesowi Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego i organom jemu podległym w stosunku do szkół i kursów zawodowych oraz ich personelu pedagogicznego i administracyjnego przechodzi na odpowiednich ministrów oraz kierowników urzędów centralnych w stosunku do szkół im podległych z zastrzeżeniem właściwości Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego, określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 9. 1. Terenowymi organami Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego są dyrekcje okręgowe szkolenia zawodowego, obejmujące jedno lub więcej województw.

2. Prezes Rady Ministrów na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego określa okręgi i siedzibę dyrekcji okręgowej szkolenia zawodowego oraz może tworzyć delegatury dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego.

3. Organizację i zakres działania dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego oraz delegatur określa zarządzenie Prezesa Rady Ministrów wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

§ 10. Organizację administracji szkolnictwa zawodowego w ministerstwach i urzędach centralnych ustali Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w porozumieniu z właściwym ministrem lub kierownikiem urzędu centralnego i Prezesem Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

§ 11. Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego spełnia zadania określone w niniejszym rozporządzeniu bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem podległych

sobie dyrekcji okręgowych szkolenia zawodowego i delegatur.

§ 12. Przynależność administracyjną i tryb przekazywania szkół zawodowych określa w drodze zarządzenia Prezes Rady Ministrów.

§ 13. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, właściwym ministrom oraz Prezesowi Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1951 r. Równocześnie traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 40, poz. 283 i z 1950 r. Nr 9, poz. 89).

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

278

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 16 czerwca 1951 r.

w sprawie zwalczania stonki ziemniaczanej.

Na podstawie art. 2, 3, 4 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922, z 1932 r. Nr 67, poz. 622 i z 1937 r. Nr 21, poz. 131) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek zwalczania stonki ziemniaczanej (*Leptinotarsa decemlineata* Say). Określenie „stonka ziemniaczana“ oznacza chrząszcza, jaja, larwy i poczwarki.

§ 2. 1. Zwalczanie stonki ziemniaczanej obejmuje tępienie jej odpowiednimi środkami oraz zapobieganie rozprzestrzenianiu się.

2. Zapobieganie rozprzestrzenianiu się obejmuje indywidualne bądź też zbiorowe poszukiwanie stonki ziemniaczanej, zakładanie poletek chwytnych i inne czynności, wskazane w zarządzeniach właściwych władz (§ 5).

§ 3. Do udziału w zwalczaniu stonki ziemniaczanej obowiązują:

- 1) użytkownicy gruntów państwowych, spółdzielczych i indywidualnych, na których:
 - a) uprawiane są ziemniaki, pomidory, tytoń lub inne rośliny żywicielskie dla stonki ziemniaczanej (np. miechunka, tytoń ozdobny),
 - b) rosną chwasty z rodziny psiankowatych;

2) osoby przechowujące lub transportujące wymienione w pkt 1 rośliny lub ich części.

§ 4. Każdy, kto znalazł stonkę ziemniaczaną lub powziął podejrzenie, że wystąpiła ona na roślinach, powinien w ciągu 24 godzin zawiadomić o tym prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej. Jednocześnie powinien dostarczyć bezpłatnie znalezione okazy stonki ziemniaczanej, zabite naftą, denaturatem lub wrzątkiem. Mechaniczne zabijanie stonki ziemniaczanej jest niedozwolone.

§ 5. Wydawanie zarządzeń, określających organizację, nadzór, sposoby, środki i zasięg zwalczania stonki ziemniaczanej, należy do prezydentów rad narodowych: wojewódzkich, powiatowych, miejskich i gminnych.

§ 6. Zakazuje się przetrzymywania, przenoszenia, przewożenia i przesyłania do innych miejscowości żywych okazów stonki ziemniaczanej. Dla celów badawczych i doświadczalnych żywe okazy mogą być przetrzymywane lub przewożone za zezwoleniem Ministra Rolnictwa na określonych przez niego warunkach.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 września 1946 r. o zwalczaniu stonki ziemniaczanej (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 308).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: J. Dąb-Kociol

279

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 czerwca 1951 r.

o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 22 marca 1951 r. o zmianie przepisów o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 143) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 412) z uwzględnieniem zmian, dokonanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej nie obejmuje przepisów art. 2 i 4 powołanej na wstępie ustawy z dnia 22 marca 1951 r. o zmianie przepisów o reformie bankowej, które stanowią:

„Art. 2. Bank, który na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie